

Bahnisko

Jaksi taksi

Chtěl spolu s ní, pořád být, někam jít, spolu spát.
To se ví, byla fajn, dokořán měl ji rád.
Přišel pak ale den, kdy se zle vyspinkal,
tiše vstal, zaved jí do bažin, neplakal.

Postavil, políbil, pohladil, se zasmál,
slovo ji neřekl, strčil ji, jen tam stál.
Koukal se dolů, s bříškama prstů si hrál,
nechtěl ji a tak ji do země zahrabal.

Marně se zvedá, klesá stále níž a níž.
Marně ho hledá, ví že už ho neuvidí,
marně se vzpírá, síla ji už nestačí,
marně se zvedá, marně ho hledá,
marně se vzpírá dál.

Od těch dob nikdo ho ve městě neviděl,
Každý se jenom ptal, proč to vše udělal?
Každou noc od lesa dívčí hlas do tmy zní,
volá zpět lásku svou, jedinou, poslední.

Nad městem krouží dva barevní ptáci
a stále jsou jiní a stále jsou jiní.